

MĚSTO CHRASTAVA

náměstí 1. máje 1, 463 31 Chrastava
telefon: 485 14 3 310 fax: 485 14 3 344

Kancelář prezidenta republiky, k rukám váženého pana prezidenta ČR **Miloše Zemana**,
Pražský hrad, 119 08 Praha 1

Senát PČR, k rukám váženého pana předsedy **Milana Štěcha**, Valdštejnské náměstí 17/4,
118 01 Praha 1

Poslanecká sněmovna PČR, k rukám váženého pana předsedy **Jana Hamáčka**, Sněmovní 4
118 26 Praha 1

Úřad vlády ČR, k rukám váženého pana předsedy Vlády ČR **Bohuslava Sobotky**
nábřeží Edvarda Beneše 4, 118 01 Praha 1

Váš dopis č. j./ze dne

č.j.
VED/5380/2015/mc

Chrastava
16.12.2015

Naléhavá žádost o pomoc v úsilí o zachování celistvosti území České republiky - spor o 368 ha Česko/Polsko

I.

Vážený pane prezidente České republiky, vážený pane předsedo Senátu PČR, vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny PČR, vážený pane předsedo Vlády České republiky,

obracím se na Vás jako na čtyři nejvýše postavené ústavní činitele České republiky v mimořádně závažném případě, kdy velmi vážně hrozí, že v **rozporu s ústavním zákonem** a v **rozporu s mezinárodními smlouvami** bude odevzdána část území České republiky pod svrchovanost cizí mocnosti, následujícím otevřeným dopisem.

Již řadu let probleskuje médií úmysl řady představitelů České republiky odevzdat 368 hektarů s územní svrchovaností České republiky pod územní svrchovanost Polské republiky s odkazem na tzv. narovnání hranic mezi oběma státy z roku 1958. V minulých dnech návrh na odevzdání 52 ha v tomto rámci obdrželo od Ministerstva vnitra ČR i město Chrastava viz http://www.chrastava.com/starosta/hranice/mv_dopis.pdf.

Zastupitelstvo města Chrastava vyslovilo s tímto návrhem MV odůvodněný kategorický nesouhlas viz. http://www.chrastava.com/zm/st/2015/07/statni_hranice.pdf v druhé řadě z historických důvodů (týkajících se Chrastavy) a ve třetí řadě z důvodů zásadních překážek (význam území apod.). Kvůli těmto důvodům ve druhé a třetí řadě (byť i ty jsou pro nás velmi závažné) se však na vás, vážení ústavní činitelé, neobracím.

Obracím se na vás z důvodů, pro které vyslovilo Zastupitelstvo města Chrastava kategorický nesouhlas v řadě první. A tím byly a jsou důvody právní. Vydání 368 ha (z toho v Chrastavě 52 ha) pozemků by totiž bylo v rozporu:

s ústavním zákonem, který je součástí ústavního pořádku České republiky
„O konečném vytyčení státních hranic s Polskou lidovou republikou.“ zák. č. 62/1958 Sb.
http://www.chrastava.com/starosta/hranice/uz_62_1958.pdf,

s mezinárodní smlouvou
„Smlouva mezi Československou republikou a Polskou lidovou republikou o konečném vytyčení státních hranic“
č. 23/1959 Sb. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_59.pdf,

a s mezinárodní smlouvou
„Smlouva mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Polskou republikou o dobrém sousedství, solidaritě a přátelské spolupráci“
č. 416/1992 Sb. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_92.pdf.

Doplňuji, že i s ústavním zákonem (v rozhodném znění)
„O československé federaci“
č. 143/1968 Sb. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/uz_143_1968.pdf

a s mezinárodní smlouvou
„Smlouva mezi Českou republikou a Polskou republikou o společných státních hranicích“
č. 181/1996 Sb. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_96.pdf.

a paradoxně (jak je dokázáno v závěru tohoto dopisu) by bylo i v rozporu se samotným ujednáním „*Dienstbier – Skubiszewski*“
http://www.chrastava.com/starosta/hranice/d_s_92.pdf, o které se Ministerstvo vnitra jako o jediný právní důvod opírá

II.

Vážený pane prezidente České republiky, vážený pane předsedo Senátu PČR, vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny PČR, vážený pane předsedo Vlády České republiky, Ministerstvo vnitra svůj návrh odůvodnilo jen a pouze ujednáním ministrů zahraničních věcí z roku 1992 http://www.chrastava.com/starosta/hranice/d_s_92.pdf, ujednáním „*Dienstbier – Skubiszewski*“.

Toto ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ je v přímém rozporu s **ústavním zákonem** č. 62/1958 Sb. „*O konečném vytyčení státních hranic s Polskou lidovou republikou*“ http://www.chrastava.com/starosta/hranice/uz_62_1958.pdf, který definoval, že

jsou státní hranice stanoveny konečně. Tímto ústavním zákonem tehdejší Parlament (Národní shromáždění Republiky československé) 17.10.1958 schválil mezinárodní smlouvu „*Smlouva mezi Československou republikou a Polskou lidovou republikou o konečném vytyčení státních hranic*“, kde čl. 1(1) zní: „*Nynější státní hranice mezi Československou republikou a Polskou lidovou republikou byly **konečně vytyčeny** Československo-polskou smíšenou komisí pro vytyčení státních hranic zřízenou na základě Protokolu mezi vládou Československé republiky a vládou Polské lidové republiky o vytyčení československo-polských státních hranic podepsaného v Praze dne 23. září 1955.*“

Tato smlouva byla sjednána a podepsána 13.06.1958 a po schválení ústavním zákonem 17.10.1958 ratifikována prezidentem 20.10.1958. Ratifikační listiny byly vyměněny 14.02.1959. Ve Sbírce zák. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_59.pdf vyšla pod č. 23/1959 Sb. dne 22.04.1959 ve vyhlášce ministra zahraničních věcí ze dne 17.03.1959.

Vzhledem k tomu, že Smlouva byla (na rozdíl od Ujednání) nejen podepsána, ale i schválena minimálně u nás Parlamentem ústavním zákonem, ratifikována prezidenty obou zemí a minimálně u nás vyšla i ve Sbírce zákonů, má znění Smlouvy jednoznačně přednost (má vyšší právní sílu) před ujednáním „*Dienstbier – Skubiszewski*“.

Dle Ústavy České republiky je dokonce „**Ústavní zákon o konečném vytyčení státních hranic s Polskou lidovou republikou**“ č. 62/1958 Sb. Národního shromáždění Československé republiky, **součástí ústavního pořádku České republiky** a tudíž pramenem práva v úrovni nejvyšší právní síly.

Ústava: Čl. 112 (1) *Ústavní pořádek České republiky tvoří tato Ústava, Listina základních práv a svobod, ústavní zákony přijaté podle této Ústavy a **ústavní zákony Národního shromáždění Československé republiky, Federálního shromáždění Československé socialistické republiky a České národní rady upravující státní hranice České republiky a ústavní zákony České národní rady přijaté po 6. červnu 1992***

III.

Vážený pane prezidente České republiky, vážený pane předsedo Senátu PČR, vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny PČR, vážený pane předsedo Vlády České republiky, dovoluji si dále upozornit, že ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ je v přímém rozporu s mezinárodní smlouvou, „*Smlouva mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Polskou republikou o dobrém sousedství, solidaritě a přátelské spolupráci*“, která byla podepsána prezidenty obou zemí, odsouhlasena minimálně našim Parlamentem a posléze ratifikována prezidenty obou zemí a vyšla ve Sbírce zákonů http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_92.pdf pod č. 416/1992 Sb. Tato smlouva ustanovuje pravý opak toho, co tvrdí ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ a sice, že (čl.2, odst. 2): „**Smluvní strany potvrzují v mezinárodních dohodách zakotvené společné státní hranice a jejich neporušitelnost. Nemají vůči sobě žádné územní nároky a takové nároky nebudou vznášet ani v budoucnosti.**“

Ministr vnitra Milan Chovanec ve svém dopise ze dne 10.12.2015 všem poslancům a senátorům PČR <http://www.chrastava.com/starosta/hranice/chovanec.pdf> vykládá tento rozpor takto: „*Ze samotného textu Ujednání vyplývá, že ke sjednání obou smluvních*

dokumentů došlo ve vzájemné návaznosti (vstup Ujednání v platnost byl vázán na vstup v platnost Smlouvy) a problematika územního dluhu tak byla ze smlouvy vyňata.“

Předně poznamenávám, že to, že dvě mezinárodní smlouvy vstoupí v platnost v jeden den, neznamená, že by jedna z té druhé něco vyjímala. A ani v Ujednání nebylo ani slovo o tom, že by se ze Smlouvy něco vyjímalo.

A dále doplňuji přesná data: Smlouva byla podepsána prezidentem 06.10.1991, Federálním shromážděním byla schválena <http://www.psp.cz/eknih/1990fs/slsn/usneseni/u0293.htm> 05.03.1992 a prezidentem byla ratifikována 04.05.1992, kdy také došlo k předání ratifikačních listin. Ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ bylo vytvořeno z iniciativy tehdejšího československého ministra zahraničí (sic!!!!), polský na ní pouze reagoval, taktéž 04.05.1992.

Výklad současného českého ministra vnitra z toho odvozený („*Ujednáním byla ze Smlouvy vyňata problematika územního dluhu*“), je však úplně absurdní. To by znamenalo, že bez vědomí Parlamentu, **poté** co parlament schválil Smlouvu již dříve podepsanou prezidenty obou zemí, **v rozporu** s vůlí Parlamentu (deklarovanou schválenou Smlouvou), by z této Smlouvy ministr zahraničí vyňal její klíčové ustanovení (sic!). Takovýto absurdní výklad by obecně znamenal, že by si ministr zahraničí mohl udělat z Parlamentu „trhací kalendář“ a mezinárodní smlouvy schválené Parlamentem následně upravovat dle libosti. V návrzích územních ztrát ve prospěch cizí mocnosti a v neprospěch vlastní země, jako v tomto případě, by mu jeho protějšek určitě vždy rád vyhověl.

Dle mého právního názoru má rozpor mezi Smlouvou a Ujednáním důsledky zcela opačné, než tvrdí ministr vnitra Milan Chovanec. A sice, že vzhledem k tomu, že Smlouva byla (na rozdíl od Ujednání) nejen podepsána, ale i schválena Parlamentem, ratifikována prezidentem a vyšla ve Sbírce zákonů, má znění Smlouvy jednoznačně přednost (má vyšší právní sílu).

Vyšší právní síla ratifikované mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas, před mezinárodní smlouvou neratifikovanou a Parlamentem neschválenou, ostatně jasně vyplývá i z čl. 10 Ústavy České republiky: „*Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu*“. Byť pochopitelně v roce 1992 Ústava ČR ještě neexistovala, je rozdíl mezi mezinárodní smlouvou ratifikovanou a schválenou Parlamentem oproti smlouvě neratifikované a Parlamentem neschválené (nemluvě o tom, když by jí nebyla naše republika vázána) z citovaného článku jasně patrný. Kdyby se právní síla nelišila, v Ústavě by v daném článku podmínku ratifikace a schválení parlamentem, nemělo smysl uvádět.

A nejen to. Protože v době Smlouvy i ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ platil ústavní zákon č. 143/1968 Sb. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/uz_143_1968.pdf, který ve svém čl. 3 (2) stanovoval, že „*Hranice Československé socialistické republiky a hranice České socialistické republiky a Slovenské socialistické republiky mohou být změněny jen ústavním zákonem Federálního shromáždění*.“, znamenalo to, že jakákoli mezinárodní smlouva, která by chtěla měnit státní hranice, by musela být schválena ústavním zákonem. Vzhledem k tomu, že Smlouva měnit hranice nechtěla (naopak je potvrzovala jako neměnné, v souladu s ústavním zákonem č. 62/1958 Sb.), stačilo jen schválení Federálním shromážděním, Ujednání však do svého textu závazek změny hranic zakotvilo a proto se vzhledem k tomu, že jeho text nebyl schválen ústavním zákonem, dostalo do rozporu i

s ústavním zákonem č. 143/1968 Sb. a stalo se tak, jen z tohoto důvodu, samo o sobě nezákonným a protiústavním.

IV.

Vážený pane prezidente České republiky, vážený pane předsedo Senátu PČR, vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny PČR, vážený pane předsedo Vlády České republiky, dovoluji si dále upozornit, že ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ je v přímém rozporu s mezinárodní smlouvou, „*Smlouva mezi Českou republikou a Polskou republikou o společných státních hranicích*“ http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_96.pdf . č. 181/1996 Sb., která již ve své preambuli uvádí: „**realizující zásady a cíle Smlouvy mezi Českou a Slovenskou Federativní Republikou a Polskou republikou o dobrém sousedství, solidaritě a přátelské spolupráci, podepsané v Krakově dne 6. října 1991,**“, tedy zásady a cíle té smlouvy, která ve svém textu uvádí: „**Smluvní strany potvrzují v mezinárodních dohodách zakotvené společné státní hranice a jejich neporušitelnost. Nemají vůči sobě žádné územní nároky a takové nároky nebudou vznášet ani v budoucnosti.**“, zatímco o . ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ v ní není ani slovo.

„*Smlouva mezi Českou republikou a Polskou republikou o společných státních hranicích*“ byla podepsána 17.01.1995, schválena minimálně naším Parlamentem, ratifikována prezidenty obou zemí a ratifikační listiny byly vyměněny 19.02.1996.

Smlouva zavedla ve svém článku 4 pojem pohyblivých státních hranic, kde říká, že státní hranice sleduje změnu koryta vodních toků. Jinými slovy, když se změní koryto vodního toku, jehož středem vede státní hranice, tak takto změněná hranice se vlastně ani za změnu hranice (ve smyslu územních nároků) nepovažuje, prostě hranice vede dále středem koryta.

A ve svém článku 6 uvádí: „**Jiné změny průběhu státních hranic než změny uvedené v článku 4 mohou nastat jen tehdy, uzavřou-li o tom smluvní strany zvláštní smlouvu.**“

Tzn., že nelze, vzhledem k preambuli a k článku č.6, z hlediska nejen vnitrostátního, ale i z **hlediska mezinárodního práva**, vzhledem k této poslední (z časového hlediska) z uvedených mezinárodních smluv, než konstatovat, že obě země nemají vůči sobě žádné územní nároky a takové nároky nebudou vznášet ani v budoucnosti a že je hranice neměnná (nepočítaje pohyb pohyblivých hranic), ledaže by o změně hranic uzavřely smluvní strany zvláštní smlouvu. Doplňuji, že, vzhledem k čl. 11 Ústavy, by u nás musela být takováto zvláštní smlouva schválena ústavním zákonem.

V.

Vážený pane prezidente České republiky, vážený pane předsedo Senátu PČR, vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny PČR, vážený pane předsedo Vlády České republiky, dovoluji vám, se na následujících řádcích věnovat samotné výměně území, ke které došlo v letech 1958-1959 při tzv. narovnávání hranic.

Je pravdou, že jsme při této výměně získali větší území o 368 ha. Jenže, obecně platí, že při výměně území o nestejně velikosti nemusí být poškozena ani jedna strana. Menší velikost

území může být kompenzována kvalitou či potřebností, která může být z nejrůznějších důvodů větší na straně, kde je menší velikost. V případě narovnání hranic z padesátých let takovéto variantě nasvědčuje to, že dle dostupných materiálů bylo narovnání hranic realizováno na žádost polské strany a že si dále polská strana k uzavření smlouvy stanovila podmínku, že se při zaměření musí vycházet z tzv. faktické čáry, kterou obsadila polská vojska postupující v roce 1945 z východu a stanovila si i řadu dalších podmínek, na které všechny jsme přistoupili. Není proto divu, že na druhou stranu souhlasila tehdy i polská strana s tím, že vytyčení hranic je konečné, i když jsme při narovnávání hranic získali o 368 ha více.

Dohodou „David – Rapatski“ http://www.chrastava.com/starosta/hranice/d_r_58.pdf bylo jen domluveno, že Československo nahradí 368 ha Polsku majetkově tím, že Československo převede 368 ha, které na území Polska vlastní Československo či jeho právnické či fyzické osoby do vlastnictví Polska.

Dovoluji si navíc upozornit, že dohoda „David – Rapatski“ byla ujednána 13.06.1958 tzn. ve stejný den, kdy byla sjednána a podepsána Smlouva. Tzn. že když minimálně náš Parlament schvaloval Smlouvu ústavním zákonem, dohodu „David – Rapatski“ znal. Jaký to rozdíl od ujednání „Dienstbier – Skubiszewski“, která byla naopak ujednána až po schválení Smlouvy minimálně našim Parlamentem v den výměny ratifikačních listin.

Autoři níže odkazovaných článků Čeněk M. Kadlec (autor knihy „Hry o hranice“) a Zdeněk Šmída jsou nositeli právního názoru, že dohoda „David – Rapatski“ je dokonce neoddělitelnou součástí Smlouvy (1958 – 1959), která byla podepsána ve stejný den (před schvalováním v Parlamentu ústavním zákonem a ratifikací), viz <http://blisty.cz/art/18158.html> a <http://zdeneksmida.blogger.cz/OBECNE-PRISPEVKY/Polsko-chce-sve-uzemi-na-ukor-neschopnosti-ceske-diplomacie?km=d>). V tom případě by ovšem muselo platit, že je i dohoda „David – Rapatski“ schválena ústavním zákonem č. 62/1958 Sb.

Ale i kdyby ne (kdyby nebyla Dohoda neoddělitelnou součástí Smlouvy), je vůbec ukončení platnosti dohody „David – Rapatski“ uvedené v ujednání „Dienstbier – Skubiszewski“ (i při neuvažování rozporů Ujednání s ústavními zákony a smlouvami uvedenými výše) platné?

Ujednání „Dienstbier – Skubiszewski“ nebylo publikováno ve sbírce zákonů (ani v úplném znění ani s údajem, kde je úplné znění k nahlédnutí), což by ze zákona, § 7 (1) b) a (2) zák. č. 131/1989 Sb. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_89.pdf, muselo být, kdyby Ujednání mělo být Mezinárodní smlouvou, kterou by bylo Československo vázáno. Navíc ve Sbírce zákonů musí být dle § 7 tohoto zákona uvedena i výpověď mezinárodní smlouvy, což se taktéž nestalo. Pro úplnost dodávám, že dohoda „David – Rapatski“ sice také nebyla uvedena ve sbírce zákonů, ale ta být nemusela, viz § 2 (1) zák. č. 214/1948 Sb.

Co se týče naplnění dohody „David – Rapatski“, dovoluji si upozornit, že dle stenografického záznamu 27. schůze Národního shromáždění Republiky československé ze dne, kdy byl ústavní zákon schválen, tj. ze dne 17.10.1958, již naplněna byla (sic!).

<http://www.psp.cz/eknih/1954ns/stenprot/027schuz/s027025.htm>

„11. Společná zpráva výboru zahraničního a výboru ústavnoprávního k vládnemu návrhu ústavného zákona o konečném vytyčení štátných hranic s Polskou ľudovou republikou (tlač 257).

...Hraničními úpravami připadlo pod svrchovanost Polské lidové republiky celkem 837 ha prostoru, pod svrchovanost Československé republiky 1205 ha. Tím byl zvětšen prostor Československé republiky o 368 ha. Československá vláda **nahradila** Polské lidové republice

tuto ztrátu tím, že přenesla vlastnické právo k půdě o stejné výměře, kterou vlastní československý stát nebo jeho právnické nebo fyzické osoby, na území Polské lidové republiky.“

Kdyby snad neměla být výše citovaná společná zpráva výboru zahraničního a výboru ústavnoprávního Národního shromáždění Republiky československé pravdivá (lze to dnes vůbec zjistit, lze to dokázat?), kdyby v celém období, kdy bylo vlastnictví nejen hodnoceno, ale i evidováno tak, jak bylo či spíše nebylo a do revoluce v roce 1989 k převodu pozemků Československa (či jeho právnických a fyzických osob) na území Polska do vlastnictví Polska opravdu nedošlo, nebylo nic snazšího, než tak učinit poté. A kdyby snad Československo po revoluci 1989 v Polsku žádné pozemky nevlastnilo, tak mohlo kdykoli od jakýchkoli fyzických či právnických osob pozemky na území Polska odkoupit a následně je Polsku dle dohody „David – Rapatski“ převést.

Tím nepochopitelnější a neuvěřitelnější byla iniciativa ministra zahraničí Jiřího Dienstbiera, který inicioval v roce 1992 úmluvu „Dienstbier – Skubiszewski“ a to v den, kdy se ratifikovala mezinárodní smlouva schválená minimálně Parlamentem země, kterou zastupoval, která uváděla, že obě země nemají vůči sobě žádné územní nároky a takové nároky nebudou vznášet ani v budoucnosti.

VI.

Vážený pane prezidente České republiky, vážený pane předsedo Senátu PČR, vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny PČR, vážený pane předsedo Vlády České republiky, dovoluji si dále upozornit, že **úmluva „Dienstbier – Skubiszewski“ je nenaplnitelná, je vyloučené jí naplnit.** Ministerstvo vnitra, které se touto úmluvou „Dienstbier – Skubiszewski“ zaštiťuje, jedná ve skutečnosti v rozporu s touto Úmluvou.

V úmluvě „Dienstbier – Skubiszewski“ je uvedeno, že „*toto vyrovnání bude realizováno zejména v souvislosti s přirozenými a umělými změnami hraničních toků*“, což bylo a je prakticky nesplnitelné (neboť změny nebyly a nejsou tak velké) a od roku 1996 je naplnění vyloučené de iure.

Dle (již výše zmiňované, viz bod IV.) pozdější mezinárodní smlouvy z roku 1996, „*Smlouva mezi Českou republikou a Polskou republikou o společných státních hranicích*“ č.181/1996 Sb. http://www.chrastava.com/starosta/hranice/sbirka_zakonu_96.pdf [která, jak uvádí v preambuli, realizuje zásady a cíle Smlouvy (1991-1992)], existují totiž pohyblivé státní hranice viz čl. 4:

„(1) *Pohyblivé státní hranice probíhají hraničními vodními toky...*

(2) *Pohyblivé státní hranice podle odstavce 1 probíhají střednicí hraničních vodních toků nebo jejich hlavních ramen a přizpůsobují se:*

a) *přirozeným změnám polohy koryt hraničních vodních toků s výjimkou případu uvedeného v článku 5 odst. 2,*

b) *umělým změnám v důsledku úprav hraničních vodních toků, provedeným po dohodě příslušných orgánů smluvních stran, pokud se při nich střednice neodchýlí od své původní polohy o více než o šíři koryta a pokud budou plochy oddělené novou polohou střednice toku od území smluvních stran, vzájemně vyrovnány.“*

Změna hraničního toku tak z mezinárodní smlouvy nezpůsobuje žádný územní zisk či ztrátu, neboť se jedná o přizpůsobení se hranice přirozené změně toku. To potvrzuje i článek: <http://domaci.eurozpravy.cz/politika/64396-cesko-polska-hranice-se-meni-prijdou-pohranicni-spory/> který uvádí: „Přirozené změny polohy koryt řek, které tvoří hranici mezi oběma zeměmi, připravily Polsko o 71.705 čtverečních metrů území. Česká strana naopak přišla o 66.620 metrů. Zhruba pětitisícový rozdíl v neprospěch Polska se mu ale nahrazovat nebude. Důvodem je, že podle platné smlouvy o česko-polských hranicích se vzájemná hranice přizpůsobuje přirozeným změnám toku řek.“

Tento článek byl napsán v souvislosti se vznikající mezinárodní smlouvou „Hraniční dokumenty“ [kterou byl naplněn čl. 10 (5), výše uvedené Smlouvy (1996)], se kterou vyslovil souhlas parlament a prezident jí ratifikoval. Ve Sbírce mezinárodních smluv byla vyhlášena pod č.37/2013 <http://www.epravo.cz/dataPublic/sbirky/2013/sb0022-2013m.pdf>.

V situaci, kdy nejen prakticky, ale především de iure nejde naplnit úmluvu „Dienstbier – Skubiszewski“ („*toto vyrovnání bude realizováno zejména v souvislosti s přirozenými a umělými změnami hraničních toků*“), se úředníci MV ČR snaží získávat pozemky, které vesměs nemají se změnami hraničních toků nic společného. Takto jednající úředníci se zaštiťují úmluvou „Dienstbier – Skubiszewski“ a přitom jednají ve skutečnosti v rozporu s úmluvou „Dienstbier – Skubiszewski“ (sic!), neboť „úspěšným“ výsledkem jejich úsilí nemůže být za výše popsáných okolností jiný výsledek než obětování 368 ha území, které nemá s přirozenými a umělými změnami hraničních toků nic společného.

Nutno přitom dodat, že dalším hrubým porušením úmluvy „Dienstbier – Skubiszewski“ je samotný administrativní postup, kdy se postupuje systémem, který samotné MV popisuje v dopisu starostům takto: „Do konce roku 2014 se Ministerstvu vnitra podařilo dohledat potřebné množství pozemků vhodných ke kompenzaci územního dluhu, včetně nezbytné rezervy. V důsledku uplatněných církevních restitucí a dalších objektivních příčin, které nebylo možné ovlivnit, došlo k výraznému úbytku těchto kompenzačních ploch. Na základě uvedených skutečností je nyní třeba dohledat další vhodné plochy.“

Viz http://www.chrastava.com/starosta/hranice/mv_dopis.pdf

Úmluva „Dienstbier – Skubiszewski“ však stanovuje postup zcela jinak: „...*byl vyrovnán smlouvou, která bude sjednána na podkladě výsledků komplexního přezkoušení společných státních hranic provedeného Stálou československo-polskou hraniční komisí*....“

Ve skutečnosti žádná Stálá česko-polská komise v tomto směru nic neprovádí, namísto toho MV něco dohledá, vláda to pošle v utajeném režimu do Polska a čeká se na odpověď, jestli nabídka druhé straně vyhovuje http://zpravy.idnes.cz/ceska-republika-polsko-statni-hranice-dxz-/domaci.aspx?c=A150303_220138_domaci_aba..

Přitom, jak by to dopadlo, kdyby se postupovalo dle ujednání „Dienstbier – Skubiszewski“ je známo. Dopadlo by to tak, jak je popsáno ve smlouvě „Hraniční dokumenty“ (2013). Rozdíl by ovšem nemohl být použit k vyrovnání, protože dle Smlouvy (1996) by šlo o přizpůsobení se hranice toku, viz výše, a navíc rozdíl byl ve prospěch Česka.

VII.

Vážený pane prezidente České republiky, vážený pane předsedo Senátu PČR, vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny PČR, vážený pane předsedo vlády České republiky,

v úmluvě „*Dienstbier – Skubiszewski*“ je uvedeno, že vzniká jen proto, že dohodou „*David – Rapatski*“ „*se nepodařilo do dnešního dne vyřešit otázku územního zisku ...*“ (jedná se vlastně jen o náhradní řešení). V situaci, kdy nelze (i při odhládnutí rozporů Ujednání s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami uvedenými výše) úmluvu „*Dienstbier – Skubiszewski*“ naplnit, lze naplnit dohodu „*David – Rapatski*“, kvůli jejímuž nenaplnění úmluva „*Dienstbier – Skubiszewski*“ vznikla. Přírozené i umělé změny hraničních toků řeší Smlouva (1996) a Česko může Polsku nabídnout své pozemky vlastníci v Polské republice (a pokud je nemá, může je od jakýchkoli fyzických či právnických osob kdykoli odkoupit a pak Polsku nabídnout), když odmítají finanční náhradu. A pokud nebudou chtít ani to, bude to jejich vzdání se jejich oprávněných nároků, projevených uzavřením dohody „*David – Rapatski*“, která před 57 lety vyjádřila vůli obou stran při současném podepisování „*Smlouvy o **konečném** vytyčení státních hranic*“

VIII.

Jiří Dienstbier o ujednání „*Dienstbier – Skubiszewski*“ (92) dle časopisu Reflex (červen 2008) <http://www.reflex.cz/clanek/stary-reflex-tema-reflexu/30716/polsko-chce-ceskou-pudu.html>
Ptám se dnes exministra Dienstbiera, jak na ujednání vzpomíná. „*Jeho podpisem jsme jen stvrдили, že o problému budou dále jednat experti. Pokud si vzpomínám, byl tu předpoklad, že polské územní nároky by mohly uspokojit změny u hraničních vodních toků. Výsledek ale nebylo možné predikovat,*“ tvrdí a dodává, že další detaily si již nevybavuje...

IX.

Ústava čl. 11

„Území České republiky tvoří nedílný celek, jehož státní hranice mohou být měněny jen ústavním zákonem.“

X.

Vážený pane prezidente České republiky, vážený pane předsedo Senátu PČR, vážený pane předsedo Poslanecké sněmovny PČR, vážený pane předsedo Vlády České republiky, obracím se na vás tímto otevřeným dopisem s mimořádně naléhavou žádostí a s prosbou, abyste zabránili okleštění naší společné vlasti a nedovolili ztrátu části svrchovaného území země, jejíž hymna začíná slovy „*Kde domov můj?*“.

S úctou Michael Canov
starosta města Chrastava

Na vědomí (e-mailem): Senátoři a Poslanci PČR prostřednictvím předsedů parlamentních klubů a Ministerstvo vnitra ČR